

DUST MY BROOM

Een Bluesnummer, een Bluesriff.

MGM LTD 1993

*"Adam was lonely in Paradise, he had the blues.
So God made him a woman.
Now every man has the blues."
Willie Dixon*

1. Het slotakkoord

Het is 5 juli 1993. Samen met collega Hans sta ik in de arena van de Ahoy in Rotterdam te wachten op het concert dat Neil Young daar gaat geven. Het was aan onze collega Margreet te danken dat we daar stonden, want de kaartjes waren op de voorverkoop-zaterdag al om kwart over negen totaal uitverkocht! Wie had kunnen denken dat die oude dinosaurus ooit nog eens zo populair zou worden.... Maar Margreet regelde via haar familie met 1 telefoontje 2 kaarten met het verhaal dat "de grootste Neil Youngfan van Groningen en omstreken" er op 5 juli toch echt wel bij moest zijn. Ik had dus 1 kaart over, die ik voor vriend Paul reserveerde. Hij zat weliswaar in Gabon, maar we hadden al eerder meegemaakt dat de grootste Neil Youngfan van Afrika en omstreken het zo regelde dat hij net toevallig in Nederland was als Neil Young optrad. Maar uit een intercontinentaal telefoontje bleek dat dat nu niet zou lukken. De volgende dag kwam ik collega Hans tegen en het gesprek kwam op muziek. Hij bleek niet alleen een Zappa-adept te zijn, maar ook een verschrikkelijke Neil Youngfan. Hij had een auto. Ik heb geen rijbewijs. Dus was het tweede kaartje voor hem.

Wij staan daar dus in de Ahoy tussen de dertigers en veertigers te wachten op Mr. Young. Het voorprogramma dat we gelukkig maar even meemaakten is net uitgefloten en afgedropen. De tape met de pauzemuziek die het ongeduldige publiek zoet moet houden totdat het echt gaat beginnen, wordt gestart. En wat spuit er uit de metershoge geluidsboxen die immense hal met die duizenden mensen in? Het Bluesnummer *Dust My Broom* van Elmore James met de Broomdusters, in mijn favoriete versie uit 1959! Het verhaal is nu echt helemaal rond. In de pauze van een concert van mijn alltime hero Neil Young dit nummer, dat is geen toeval meer!

Het was overigens een fantastisch concert. Hans omschreef het heel treffend: de Ahoy heeft een waardeloze akoestiek, Neil Young zingt af en toe redelijk vals, hij zit er op zijn gitaar soms ook behoorlijk naast, er is in het gehele concert geen sprake van enige opbouw of structuur, maar wat een ongelooflijk concert! En zo was het ook, vanaf de eerste noot van Mr. Soul tot en met de laatste van *All along the Watchtower* zat de muziek in je buik, daar waar het hoort. Wat weer een intensiteit, en dat voor een zesenvestigjarige! Er is nog hoop!

2. Ze Bluez

Ik zou dus nooit ofte nimmer helemaal naar Rotterdam gaan om een Bluesconcert bij te wonen. Ik zou niet eens naar de Oosterpoort gaan. Ze Bluez was aan mij nooit besteed. Legergroen en diarreebruin. Dat was voor mij de Blues: een beetje goor, een beetje groezelig. Op hoezen, in boeken en in interviews met reguliere rocksterren kwam ik wel eens de namen tegen van Muddy Waters, John Lee Hooker en dat soort Bluesknakkers, maar ik was nooit erg dol op die rootsmuziek, dat was mij gauw te puur en vond ik meer iets voor echte freaks. John Mayall was mij een beetje de verpersoonlijking van De Blues en daar moest ik niets van hebben. Die zag er altijd behoorlijk viezig uit op die elpeehoezen.

Maar de Sterspotjes voor de spijkerbroeken van Levi's aan het begin van de jaren negentig masseerden mijn oren langzamerhand klaar voor De Blues. De jaren vijftigsfeer van motoren, benzinepompen aan de highway through the desert werden van muziek voorzien door oude Bluesknakkers als Waters en Hooker. "Mannish Boy" van Muddy Waters ("Modder Water", vertaling van Anne) ontdekte ik op deze bij uitstek consumptieve manier. Ik wilde wel eens wat van die Muddy Waters horen, dus op naar de Openbare Bibliotheek waar je cd's kunt lenen. Ik hoorde de originele versie uit de fifties, maar dat was mij veel te mager, te dun, te authentiek. Dát is het woord: het moet voor mij niet al te authentiek zijn: het moet een beetje aangepast worden aan mijn in de jaren zestig en zeventig gevormde smaak, anders spreekt het mij niet zo aan. In de reclamespot gebruikte men de uitvoering die onder regie van het albinoskelet Johnny Winter opgenomen was. Winter had de oude meester in een jaren zeventig jasje gestoken: Blues, maar dan gedrenkt in een vette, dikke rocksaus. Ik maakte een bandje van Muddy Waters' opnamen met Johnny Winter en met enkele mij welbekende Britse jongens uit de sixties. Deze Blues beviel me wel goed.

Muddy Waters, de broer

Z6 goed dat ik ook een bandje wilde maken van de Witte Blues uit het Engeland van de sixties: Fleetwood Mac (de oude, zonder dames en Amerikanen), de Yardbirds en dat soort werk. Ook dat al lang geplande "hitsbandje" van onze vrienden uit Grollo moest er maar eens van komen. Alleen was ik inmiddels al zo omgeturnd dat ik niet aan "Appleknockers Flophouse" moest denken. (Wat een titel eigenlijk. Echt Drents-Engels of Engels-Drents! Aandoenlijk eigenlijk: een paar Drent'n met lang haar die in een schuur in Grollo de Chicago-Blues spelen en met een nummer op de proppen komen in dat imitatie-Engels, waar je het woordenboek nog aan kunt ruiken.) Nee, ik wilde nu de meer bluesy nummers opnemen. Ik maakte dus een bandje met Fleetwood Mac aan de ene en Cuby aan de andere kant. Op een verzamel-cd van de oude Fleetwood Mac stond het nummer Doctor Brown. Leuk nummer, leuke intro, het bleef maar door mijn hoofd spoken.

Mijn goede vriend Rob uit Emmen was al veel langer met andere dan de mainstreamrockmuziek bezig, maar ja, hij is kunstenaar en ik ben ambtenaar, dus wat wil je. Hij had al jaren echte, authentieke, Blues- en (nota bene!) Jazz(ja, Jazz!)muziek in huis. Daar moest ik natuurlijk niets van hebben. Maar Rob hoorde van mijn embryonale interesse in de Blues en evangelistisch als kunstenaars zijn, maakte hij voor mij een bandje met échte Bluesmuziek.

Het eerste nummer op dat bandje heette Dust My Broom. Laat dat nou precies hetzelfde nummer zijn als Doctor Brown, dat ik net van Fleetwood Mac had opgenomen! Hetzelfde riffje als intro, dezelfde melodie, alleen een geheel andere tekst. Wel een stuk authentieker dan Doctor Brown, maar zelfs met mijn MOR-smaak kon ik het nummer erg waarderen. Maar dat was niet alles. Die titel Dust My Broom had mij altijd al op de een of andere vage manier geïntregeerd: ik kende toen het hele nummer nog niet, maar ik had de titel in mijn herinnering vaak op hoezen gezien, vooral op elpees van John Mayall, wat voor mij in die tijd meteen een reden was om de plaat terug in de bakken te zetten. Dust My Broom, alleen de titel dus, symboliseerde voor mij de gemengde gevoelens die ik had ten opzichte van De Blues: legergroen en diarreebruin dus. Maar toen ik het nummer dan eindelijk eens hoorde, was het of ik het al jaren kende: vooral die intro, die kwam me bekend voor en niet alleen van het nummer Doctor Brown van Fleetwood Mac.

Dit was allemaal zeer verrassend, dus meteen Rob gebeld van wie dat nummer nou wel was. Het bleek van ene Elmore James te zijn. Elmore James? Die hadden die Witte rocksterren ook wel eens genoemd maar het zei me verder niets. Daar moest ik meer van weten. En zo begon de speurtocht naar Dust My Broom. Hoe zat dat? Waar kwam dat nummer en die geweldige intro vandaan? Wie hadden het allemaal opgenomen? En hoe zat dat met Dr. Brown? Was het nummer vaker in een andere tekstuele versie gemaakt? En wie was wel die Elmore James?

3. Het Nummer, De Bluesboy

Eerst maar eens naar de bovenste verdieping van de Bieb in de stad. De cd's en de muziekboeken zouden vast wel iets over Het Nummer en de Bluesboy hebben. Nou dat klopte! Bij de cd's stonden zomaar 3 stuks van Elmore James: Legend of Elmore James, The Story of Elmore James en Let's Cut It! Uit die muziek bleek dat:

- a. James Het Nummer vaker had opgenomen, eenmaal in de uitvoering die ik van het bandje van Rob kende (ik dacht toen nog uit 1951) en eenmaal in hysterische versie;
- b. dat Elmore Het Nummer ontelbare malen met andere teksten had opgenomen: andere tekst, zelfde nummer, zelfde riff;
- c. dat Elmo De Lick vrijwel in elk nummer gebruikte.

Daarnaast had de Bieb een behoorlijke verzameling muziekboeken, waaronder de Music Maker Track Index 1988. Hierin kun je de uitvoeringen vinden die van een bepaald nummer

Elmore James

zijn opgenomen. Zoeken bij Dust en ja hoor! Daar stonden een stuk of 6 uitvoeringen keurig op een rijtje: natuurlijk die van Elmore James, maar ook van volstrekt onbekende grootheden als Robert Jr. Lockwood, Hound Dog Taylor, Johnny Shines en Earl Hooker. Nooit van gehoord! Mooie namen trouwens. En bij het volgende lemma stond Dust My Blues van Elmore en van ja hoor, daar was ie! John Mayall himself!

Nou wilde ik ook meer over De Blues in het algemeen weten, dus ging ik daar boeken over lezen. Ik nam eerst maar eens Deep Blues mee van Robert Palmer, en dat bleek een uitstekende keus: het beste Bluesboek dat ik tot nu toe heb gelezen, naast Blues Guitar, een gigantisch mooie verzameling

interviews met nog levende oude Bluesknakkers. Wat een aardige kerels zijn dat toch. Niks egotripperij, ontzettend bescheiden en vrijwel allemaal noemen ze de blanke popgrootheden zoals Winter, Clapton, de Stones en Hendrix niet alleen hun ontdekkers, aan wie ze de heropleving van hun eigen carrière te danken hebben, maar ze zeggen ook door deze jonkies te zijn geïnspireerd. Stel je voor: een 80-jarige Bluesknakker die Jimi Hendrix de grootste gitarist van de ganse wereld vindt! Prachtig!

Ik stuitte ook op een eerdere versie van Dust My Broom: Robert Johnson, 1936. Via hem kwam ik bij ene Kokomo Arnold en in de jaren twintig van deze eeuw terecht. Het werd steeds spectaculairder! Ik las nu alles wat los en vast zat over de Blues en genoot van al die prachtige verhalen over de oorsprong van deze muzieksoort. Ik ontdekte dat de Country Blues, en vooral die uit de Mississippi Delta van de jaren twintig, als de bakermat van de Chicago Blues moest worden beschouwd en kreeg zo ook een aardig beeld van de gemiddelde Bluesboy uit die tijd en regio: overdag je uit de naad werken op het land bij de farmer, 's avonds op je geïmproviseerde slidegitaar oefenen en zaterdags een paar dollars bijverdienen in de lokale joint waar de alcohol en het bloed je om de oren spoten. Een enkele keer werd je ontdekt door een talentscout en mocht je een plaatje maken. En, als je een beetje geluk had en je plaatjes een beetje bekend werden, dan nam je de trein naar Chicago, waar in de veertiger jaren een bloeiende muziekclubcultuur ontstond. Daar was het min of meer mogelijk om van de muziek te leven. Lukte het niet helemaal, dan scharrelde je er wat bij, legaal of illegaal. In de snel opgerichte platenstudio's nam je je Deltablues op, die later elektrisch werd gemaakt. De carrière van Muddy Waters staat model voor dit soort Bluesboys. Maar mijn vrienden Arnold, Johnson en James onttrokken zich allen op eigen wijze aan dit scenario...

Omdat ik via de boeken al snel zo'n 15 uitvoeringen van Dust My Broom ontdekte en een dito aantal van de variaties, kreeg ik het idee om een Dust My Broombandje te maken: ik leende me rot aan cd's bij de OB en bij Discorent aan het Zuiderdiep en nam de meest obscure artiesten op. Ik botste tegen Gerard op in de OB en die gaf mij de tip over Canned Heat. Via Trudy's gade kwam ik aan Dust My Blues van Mayall, Niek en Rob hielpen me aan Fleetwood Mac en Cuby. Het schoot lekker op zo!

Op een dag ging ik op bezoek bij collega Renze, blues- en jazzrecensent van het Neisblad van 't Noord'n. Hij kon mij vast wel iets vertellen en had misschien nog uitvoeringen van Dust My Broom in bezit. En verdomd, hij werd meteen enthousiast, en rukte zijn gigantische verzameling boeken en platen over De Blues uit de kast. Hij had zo maar de versie van Ike en Tina Turner op elpee! En twee dagen later kwam Renze met een bandje met o.a. ene Boyd Gilmore: All in my dreams, met De Intro! En uit de liner notes bleek dat die Intro overgedubd was van Please find my baby van Elmore James himself!

Ik wist eigenlijk nog niet eens wat de titel Dust My Broom betekende. Bij de letterlijke vertaling: "Stof mijn Bezem af" kon ik me alleen een dubbelzinnige toespeling voorstellen, maar "I believe I'll Dust My Broom" leek mij toch iets te ver gaan voor de jaren dertig, althans in de Delta. In Hollywood zouden Groucho en W.C. Fields er wel weg mee weten..... Collega Niek, partner in crime wat betreft muziek maar muzikaal wel broadminded en up to date, kwam met de vertaling "wegwezen, er vandoor gaan". Het is slang, zoals zoveel Bluesteksten. Die vertaling past ook beter in de volledige tekst van Het Nummer. Renze pakte het prachtige boek Tell your own story van E. Towley erbij, een gigantische verzameling Bluesquotes met vertaling. Daarin stond bij Dust my Broom : "To go away and make a fresh start by having a clean sweep of everything". Klopt.

4. De Obsessie

Het werd langzamerhand een beetje manisch: ik zeurde iedereen die ik maar tegen kwam door over Het Nummer en De Intro, en ik begreep heel goed dat sommigen in hun hart een beetje medelijdend het hoofd schudden: die jonge bejaarde (dank je, Roos) is toch wel helemaal maf, dat die als een klein kind zo aan het freaken is met zoiets stomms als één Bluesnummer en een paar noten. Hebben we eerst dat gezeur over de Marx Brothers gehad en nou dit weer. Wanneer wordt hij nou eens volwassen? Bedankt iedereen, dat je dat verbaal en non-verbaal niet al te duidelijk hebt gemaakt, want ik besef dat het voor sommigen best een beetje pijnlijk was. Maar ik stond niet alleen in mijn manie: Renze maakte me later attent op een bespreking van biografieën van en over Jerry Wexler, de ex-baas van het Atlantic Label, waarin beschreven wordt hoe Wexler tijdens een van zijn doorwaakte nachten "nadenkt over die ene gitaarlick van Elmore James, die glanst als een fijne gloeidraad,..., een draad waarvan het begin in de Mississippi Delta werd geweven door Robert Johnson. Waar Elmore James hem later oppakte...." Zo mooi kan ik het niet omschrijven!

En zo speurde ik door. In elk Bluesboek dat ik screende op Het Nummer en op Elmore James kwam ik wel weer een referentie tegen: Taj Mahal had Dust My Broom opgenomen en George Thorogood en Howlin' Wolf en Luther Allison en Ik las boeken over slidegitaristen en speelde cd's door op zoek naar De Intro... Zo langzamerhand was ik klaar met de OB en het Zuiderdiep: het systematische zoeken was eigenlijk over en ik betrapte me erop dat ik lukraak wat bakken cd's doorworstelde om op de gok Het Nummer tegen te komen. ik haalde cd's in huis met slidegitaristen om De Riff te vinden: waar had Johnson die van en wie had die het eerst als intro gebruikt? Het werd een beetje eng zo.

Nee, ik moest me beperken: als ik nou nog de uitvoeringen van Het Nummer van de oude Chicago-Bluesknakkers uit de fifties te pakken kon krijgen, dan moest het maar goed zijn. Als ik die ergens in Groningen nog zou kunnen vinden, dan zou dat bij Swingmaster zijn. Dat is een paradijsje voor Bluesliefhebbers. Dat de halve zaak vol staat met Jazzplaten neem je dan op de koop toe! Natuurlijk kwam ik daar een oude Helpenees tegen, Sem, die een absolute labelfreak bleek te zijn. Hij heeft het niet over artiesten en nummers, maar alleen over label dit en label dat. Hij weet alles! Mr. Sem Label kon mij zo cd's van Homesick James en consorten laten zien, maar Het Nummer was er niet bij.

Dat er achter de toonbank ook nog enkele Marx Brothersfilms op video stonden is natuurlijk geen toeval.....

Wel kwam ik via hem in het bezit van de magistrale cd-box *The King of the Slide Guitar*: het volledige werk van Elmo op de labels Chess, Chief en Fire, plus zijn enige echte eerste versie van *Dust My Broom*, alleen met bas en harmonika opgenomen in 1951. Dit was het dus! De versie van Robs bandje, die ik in 1951 had geplaatst, bleek uit 1959 te zijn en de hysterische versie pas uit 1963, vlak voor zijn dood. Het versnipperde werk dat Elmore James opnam voor Mr. Bihari op het Modern-Flair-label kon ik via de OB redelijk volledig bemachtigen.

Elmore James

Naast het ongeorganiseerd zoeken kwam er een ander teken om het af te ronden. Dit -naar later bleek voorlopige- slotakkoord kwam uit een geheel onverwachte hoek. Een paar maanden geleden zag ik tijdens het zappen op MTV dat ook Rod Stewart, een popzanger die goed voldoet aan mijn gemiddelde smaak, zijn graantje meepikte van de *Unplugged*-rage. Ik hoopte dat hij wat oudere muziek zou spelen met een band à la die van zijn eerste elpees, die ook vrij akoestisch georiënteerd waren. En verdomd, dat kwam precies uit! Zeker toen zijn oude drinkmaatje Ronnie Wood ook nog langskwam, werd het een heerlijk concert. Zodra de gebruikelijke cd uitkwam die meteen op de band gezet, want Rod Stewart is zo'n beetje de enige muziek waar Constance en ik beiden gek op zijn, mede of vooral dankzij Maggie May. (Hoewel: hij heeft een paar absolute zeiknummers gemaakt en die vindt Constance nou juist weer leuk...) Maggie May stond er ook op, maar tot mijn grote verrassing hoorde ik Ron Wood later opeens *De Intro* op zijn slidegitaar inzetten en Rod begon te zingen: "Early one Morning...."! Dit had ik op MTV niet gezien! Een variatie op *Dust My Broom*, oorspronkelijk van onze Elmo zelf! De cirkel was nu rond. Als een gemiddelde popzanger in 1993 *Het Nummer* in een andere versie op zijn *Unplugged*-cd zet dan zijn we aardig in de buurt.

En toen werd het 5 juli 1993 en was ik echt helemaal thuis, met de voetjes omhoog, kacheltje aan, koffie en shagje bij de hand en *Dust My Broom* schallend door de kamer!

Uiteraard heb ik nog niet beslag gelegd op de 10.000 andere uitvoeringen van *Dust My Broom* en ook nog niet op de 15.000 versies van *Early in the Morning*, *Standing at the Crossroads*, *My Best Friend*, *Coming Home*, *I Believe* en al die andere variaties op *Het Nummer*..... En ook niet op de zeker 1 miljoen nummers waarin *Het Loopje* op de een of andere manier gebruikt wordt.....

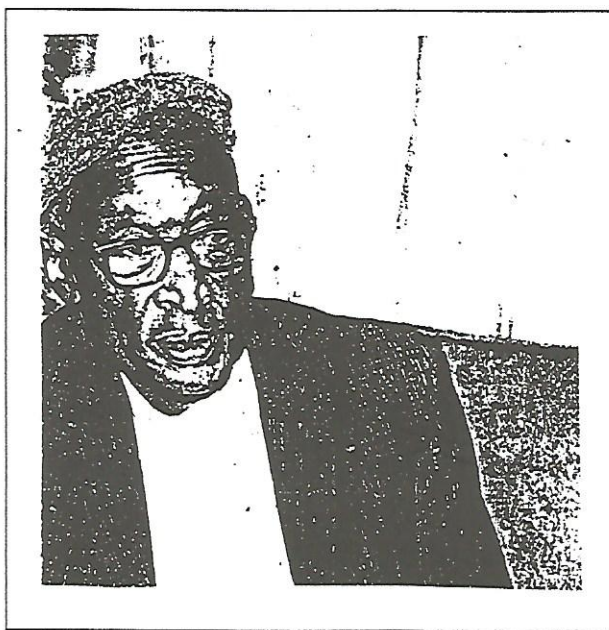
5. Het Bandje

NB: De nummers zijn opgenomen van verschillende bronnen: stokoude elpees, andere bandjes en cd's. Sommige opnamen dateren van de oertijd, dus de geluidskwaliteit is ..eh.. authentiek.

6. Kant A: Dust My Broom

Nummer 1. Kokomo Arnold Sagefield Woman Blues

James "Kokomo" Arnold, was een van de eerste bottleneckgenieën, die in de jaren dertig een aantal platen maakte en daarmee grote invloed uitoefende op o.a. Robert Johnson. Gitfiddle Jim, zoals zijn prachtige bijnaam was, werd snel populair, maar in 1938 had hij genoeg van

Kokomo Arnold, de grootvader

de uitbuiting van de platenmaatschappijen en weigerde hij ook nog maar 1 nummer op te nemen. Nadien heeft hij nooit meer een stap in een opnamestudio gezet! Over principes gesproken. In 1934 nam Gitfiddle Jim het nummer Sagefield Woman Blues op. Je hoort de regel "I Believe I'll Dust My Broom". Dit is volgens de literatuur de oorsprong van Het Nummer. Ook de Intro van Dust My Broom zou uit dit nummer komen, maar dat hoor ik er niet aan af.

Nee, de Riff, Het Loopje, De Lick of hoe je het ook noemt, kom je in talloze opnamen van bottleneckboys uit de jaren twintig en dertig in ruwe vorm tegen: het stikte toen van de slidegitaristen en Son House, Charley Patton en consorten gebruikten flessehalzen, zakmessen en ander gereedschap om het

beoogde effect te bereiken. In veel nummers kunnen we het archetype van Elmore's glorieuze Intro horen: het is een klassiek motief in De Blues. In het Engels heet het een triplet, in het Nederlands een triool. Letterlijke omschrijving: "figuur van drie noten met de tijds waarde van twee of vier." Nou ja. Ik begrijp het niet helemaal, maar ik herken de triooltjes wel in al die oude opnamen van die Bluesboys uit de twinties en thirties. In veel Bluesboeken wordt De Riff apart benoemd: de mooiste omschrijving vind ik "Clarion": de Nederlandse vertaling "schallend als een klaroen" slaat natuurlijk weer helemaal nergens op. Maar Clarion, Riff, Intro, Loopje, Lick, dat zijn mooie termen voor deze glorieuze verzameling noten, waarop Elmore James een complete muzikale loopbaan baseerde.

Nummer 2. Blind Boy Fuller

Homesick and Lonesome Blues

Als voorbeeld van dit archetype Fulton Allen alias Blind Boy Fuller die in 1935 in New York het nummer Homesick and Lonesome Blues opnam. De intro vertoont zeker grote gelijkenis met De Riff. Blind Boy Fuller zou zijn instrumentatie weer gebaseerd hebben op de Police Dog Blues van Blind Blake.

Nummer 3. Robert Johnson

I Believe I'll Dust My Broom

Robert Johnson, ja, die naam kende ik wel: enige jaren geleden was zijn complete werk op cd uitgebracht en dat ging gepaard met veel tamtam: de Zaterdagbijlage van mijn krant wijdde een paginagroot artikel aan hem, en de muziekbladen stonden er vol van. Ik zat toen net in de Modder Waterperiode dus ik las dat allemaal met vage interesse. Ik was toen ook net bezig in een biografie van Clapton, die Robert Johnson zijn grote voorbeeld noemde. De altijd legendarische genoemde Johnson verdween in het begin van zijn muzikale loopbaan een jaar uit het gezicht na enige minder vleierende opmerkingen van o.a. Son House over zijn gitaarspel. Toen hij weer op het toneel verscheen speelde hij als een jonge God, of beter als een jonge Duivel: de mythe beweert dat Johnson een pact met de duivel had gesloten om de muziek die in zijn hoofd zat te kunnen spelen. Nummers als Hellhound On My trail en Crossroads Blues droegen behoorlijk bij aan dit prachtige verhaal. Ook Clapton zou zich na de Yardbirds een jaar hebben teruggetrokken en kwam terug als een jonge God: maar nu echt, getuige de graffiti toentertijd in Londen op de toiletten van muziekclubs: Clapton is God!

Robert Johnson, de vader

Op 23 november 1936 nam Robert Johnson het nummer I Believe I'll Dust My Broom op. Hij was beïnvloed door o.a. Son House en Kokomo Arnold, dus de link naar Sagefield Women Blues lijkt aannemelijk. Opvallend is dat de meeste uitvoeringen van Dust My Broom van andere artiesten Johnson en niet James als componist noemen.

Dit is Johnsons versie:

*I'm goin' get up in the morning, I believe I'll dust my broom
I'm goin' get up in the morning, I believe I'll dust my broom
Girl friend, the black man you been lovin- girl friend can't get in my room*

*I'm gonna write a letter, telephone every town I know
I'm gonna write a letter, telephone every town I know
If I can't find her in West Helena, she must be in East Monroe, I know*

*I don't want no woman, wants every downtown man she meets
I don't want no woman, wants every downtown man she meets
She's a no good, doany it - they shouldn't allow her on the street*

*I believe, I believe I'll go back home
I believe, I believe I'll go back home
You can mistreat me here, baby, but you can't go when I go home*

*And I'm gettin' up in the morning, I believe I'll dust my broom
I'm gettin' up in the morning, I believe I'll dust my broom
Girl friend, the black man you been lovin, girl friend can't when I go home*

*I'm gonna call up China, see is my good girl over there
I'm gonna call up China, see is my good girl over there
If I can't find her on Phillipine's Island, she must be in Ethopia somewhere*

De Riff wordt hier niet als intro gebruikt, maar begeleidt de zang. Tekstueel wijken de latere versies af regelmatig van Johnsons Nummer, vooral in de topografische verwijzingen. De namen West Helena en East Monroe blijven echter meestal gehandhaafd. Dat Elmore James Het Nummer van Robert Johnson heeft, is overduidelijk en ook niet toevallig, omdat de twee in de jaren dertig samen hebben gespeeld in de Mississippi Delta, vlak voordat Johnson in augustus 1938, onder verdachte omstandigheden, aan zijn eind kwam. Toen was het nog geen sex, drugs en rock & roll, maar sex, alcohol en blues.

In 1949 nam Arthur "Big Boy" Crudup Het Nummer in Chicago op. Deze Crudup, ook bekend onder de naam Emer(!) James toerde aan het eind van de jaren veertig regelmatig met Elmore James en diens maatje Sonny Boy Williamson De Tweede. Hij schreef de originele versie van That's All Right, waarmee een zekere Presley een paar jaar later aan de haal ging. Onze "Big Boy" heeft er nooit een cent voor gezien....

Vlak na Crudups opname van Dust My Broom komt het sleuteljaar: 1951. In dat jaar werd Het Nummer driemaal opgenomen.

Nummer 4. Robert Jr. Lockwood
Dust My Broom

Op 22 maart 1951 nam Robert Jr. Lockwood Het Nummer tweemaal op. Lockwood speelde samen met zijn stiefvader Robert Johnson in de Mississippi Delta. Hij volgt Johnson getrouw, ook tekstueel: hij belt ook met China, en de dame in kwestie zou, als ze niet op de Filipijnen is, best in Ethiopië kunnen zijn. De Riff verschijnt in deze versie net als bij Johnson in de begeleiding, maar nu op de piano!

Nummer 5. Robert Jr. Lockwood
Dust My Broom

Dit is de tweede versie van Robert Jr. Lockwood van 22 maart 1951. Zelfde verhaal, de Riff verschijnt weer als begeleiding. Nu weer gewoon op de bottleneckgitaar.

Nummer 6. Elmore James
Dust My Broom (Believe My Time Ain't Long)

Daar is ie dan! Eindelijk maar toch nam onze Elmo Het Nummer op en wel in augustus 1951 in Jackson, in de Mississippi Delta. James was op 27 januari 1918 geboren in Richland, Mississippi, als onwettige zoon van een 15-jarig moedertje en een onbekende vader. Natuurlijk werkten ze op het land bij verschillende farmers en natuurlijk begon Elmootje toen hij 12 jaar was te pielen met een "broomwire struck upon a shack wall".

Op zijn veertiende had hij zijn instrument vervolmaakt: het had nu 3 snaren! Hij begon lokale dansavonden op te vrolijken met zijn muziek en kwam Robert Johnson en mondharmonikaspeler Rice Miller tegen. Rice kennen we ook als de eerder genoemde Sonny Boy Williamson Nummer 2. Elmore probeerde in de thirties zoveel mogelijk het landarbeiderswerk te vermijden en zal zich dus wel de longen uit zijn lijf hebben gezongen en de blaren op zijn vingers hebben gespeeld. De Tweede Wereldoorlog onderbrak zijn muzikale loopbaan, hij diende bij de Navy in Guam, en pas na zijn terugkeer kwam hij erachter dat hij hartpatiënt was. Hij begon wel weer te spelen, ook weer met Rice Miller. En toen gebeurde het.

Het is augustus 1951. We zijn in een studio in Jackson, Mississippi, middenin de Delta. Rice Miller alias Sonny Boy Williamson II maakt opnamen voor het Trumpetlabel van Lillian McMurray. Elmore, die een behoorlijke studio-angst heeft, is wel bereid zijn oude maatje Sonny II op enkele nummers te begeleiden. De band bestaat verder uit Odie Johnson op de bas en "Frock" O'Dell op drums. De nummers voor Sonny II staan erop en voor de zoveelste keer probeert hij Elmo te overtuigen:

Sonny II: "Kom op, Elmo, laten we nu eindelijk eens jouw Dust My Broom opnemen!"

Elmore: "Nee hoor, geen denken aan! Ik kijk wel mooi uit! Ik scheit al mijn broek als ik er alleen al aan denk!"

Sonny II: "Ach joh, je hebt dat nummer nog met Robert gespeeld, en hoe lang is dat nu geleden? 15 jaar?"

Elmore: "Ja, zo ongeveer. Dat was een mooie tijd!"

Lillian: "Maar Elmo, als we nu Dust My Broom opnemen en het wordt een hit, dan hoef je ook niet meer je handen goor te maken op het land. Daar heb je toch zo'n hekel aan?"

Elmore: "Ja, da's waar, maar ik durf dat niet, hoor. Ze zien me al aankomen!"

Sonny II: "Okee, Lillian, laat maar, het is altijd hetzelfde liedje met Elmo, we hebben ons best gedaan. Jongens, trek de stekkers er maar uit en sluit de microfoons maar af! Zeg Elmo, ik vind dat het laatste gedeelte van Dust My Broom nog niet zo lekker loopt met de nieuwe band, en vanavond moeten we er weer tegenaan hier in Jackson. Ik wil het eigenlijk nog een keertje doornemen. Okee?"

Maar Rice liegt: de microfoons staan nog open...

Elmo: "Okee, goed plan, doen we. Daar gaat ie!"

Elmo en de band zetten in en daar klinkt de Riff door de studio. Elmore begint te zingen:

*I'm goin' get up in the morning, I believe I'll dust my broom
I'm goin' get up in the morning, I believe I'll dust my broom
I quit the best girl I'm lovin', now my friends can get my room*

*I'm gonna write a letter, telephone every town I know
I'm gonna write a letter, telephone every town I know
If I can't find her in West Helena, she must be in East Monroe, I know*

*I don't want no woman, wants every downtown man she meets
I don't want no woman, wants every downtown man she meets
Man, he's a no good, doany it - they shouldn't allow her on the street*

*I believe, I believe my time ain't long
I believe, I believe my time ain't long
I got to leave my baby and break up my happy home*

Sonny II: "Zo was ie goed. Niet Elmo?"

Lillian: "En dat niet alleen, maar het staat nu ook op de plaat! We hebben je te pakken, Elmo! We hadden godzijdank alle knoppen nog open staan en je bent nu toch, na al die jaren, opgenomen!"

Elmore: "Shit! Daar baal ik van! Ik had nog zo gezegd dat ik dat niet wilde!"

Lillian: "Ja maar, luister nou even, het staat er prachtig op! Nou nog even een B-kantje en zeg dan maar dag met je handje tegen dat stomme boerenwerk!"

Elmore: "Je bekijkt het maar! Achter mijn rug om de knoppen openzetten! Stik dan! Ik zei nog zo dat ik dat niet wilde! Je kunt je rug op met je B-kantje!"

En woedend verlaat Elmore de studio.

Zo zou het gegaan kunnen zijn, althans volgens de mythe. Maar het is te mooi om niet waar te zijn. Feit is dat Elmore weigerde nog een nummer op te nemen, zo kwaad was ie toen hij erachter was gekomen dat men hem stiekem had opgenomen. De plaat verscheen wel, begin 1952 met op de B-side noodgedwongen een nummer van ene Bobo Thomas, er was immers geen nummer van Elmo beschikbaar? Maar de plaat kwam in april 1952 zowaar op de negende plaats van de nationale Rythm & Blueshitlijst! James was, min of meer tegen zijn wil, een ster geworden! 34 jaar, een auto onder de kont, wat wil je nog meer? Nou, niks, zei Elmo en hij deed het even rustig aan.

Elmo's buiten zijn medeweten opgenomen versie van Dust My Broom volgt Johnson tekstueel

Elmore James + Sonny Boy II

voor tweederde, maar is korter: de topografie beperkt zich tot West Helena en East Monroe. Internationaal is bij James niets te beleven. Maar: de beroemde intro zat bij Johnson en Lockwood nog als begeleiding achter de zang. Dit is de eerste versie met De Intro. Zoals het bladmuziekboek *Deep Down Blues Harp* vermeldt: "Elmore James used the Robert Johnson figure, but more regularly placed with almost continuous triplets". Vanaf nu zullen alle versies met De Riff beginnen, en niet alleen van dit nummer. De Lick gaat een eigen leven leiden en zal ontelbare malen door Blues- en Rockmuzikanten gespeeld en gevarieerd worden. Elmo heeft De Intro elektrisch gemaakt en daarmee een nieuw archetype geschapen voor alle blues- en bluesgeoriënteerde muziek daarna. Toch blijft deze

versie blijft qua sfeer nog redelijk in de buurt van Johnson, eigenlijk nog meer dan Lockwood.

Trumpet wilde hem natuurlijk meteen een contract aanbieden, maar daar had James dus helemaal geen zin in. Joe Bihari van het Modern-Flairlabel haalde hem toch over om de studio in te gaan en in januari 1952 namen ze o.a. *Please Find My Baby* op, de eerste tekstuele variatie op het Dust My Broomthema. In april en oktober '52 waren er weer sessies. De laatste in Chicago leverde o.a. *I Believe* op: zelfde Nummer, andere tekst. Hier was Ike Turner vervangen door Johnny Jones, en verder speelden mee: J.T. Brown op tenorsax, Ransom Knowling op bas en Odie Payne op drums. Dit waren de eerste Broomdusters, de band waarmee James vrijwel zijn hele carrière zou spelen, met J.T. Brown in de rol van Clarence Clemmons. Dit was het begin van een chaotische, brokkelige platencarrière die tot 4 maanden voor zijn dood in 1963 zou duren.

Elmo zou Dust My Broom nog tweemaal opnemen, maar daarnaast zou hij Het Nummer ontelbare malen in andere versies spelen: Dust My Blues, Standing at the Crossroads, Canton, Mississippi Breakdown, Wild About You Baby, My Best Friend, I Believe, She Just Won't Do Right, Coming Home, Mean Mistreatin' Mama, Baby Please Set A Date, I'm Worried, Early One Morning om maar een paar te noemen. Daarnaast zou hij De Riff op de een of andere manier in bijna al zijn nummers gebruiken. Naast Dust My Broom en al zijn bewerkingen maakte Elmore James tussen zijn hartaanvallen en de daaropvolgende rustpauzes door ook nog enkele andere juweeltjes, die ook door ontelbare artiesten op de plaat zijn gezet en waarnaar je ook weer een aardig onderzoekje zou kunnen plegen: The Sky is Crying (ook als The Sun is Shining opgenomen!), It Hurts Me Too en Shake Your Moneymaker. Het laatste kennen we heel goed van de adoptiefzoontjes van Elmo, Fleetwood Mac, maar het was ook de titel van de eerste cd van, jawel, The Black Crowes, die het overigens niet opnamen. Over RetroRock gesproken...

Het was dus een beetje een mysterieus figuur, deze Elmo. Hij kwam en ging en stelde zich onafhankelijk van de business op. Hij lag ook regelmatig overhoop met de muziekvakbonden, wat zijn chaotische platencarrière beïnvloedde. Ook op de foto's komt hij over als een wat onhandige sladood, die vrijwel nooit licht en altijd wat ongemakkelijk in zijn vel zit. Alsof hij tegen wil en dank in de showbusiness zit. Maar zijn invloed op de blues en op de rockmuziek is ongelooflijk geweest. Hij was ongetwijfeld net zo populair geworden als Modder Water, als hij niet op 45-jarige leeftijd aan zijn derde hartaanval was overleden. Maar misschien was dat maar goed ook. Wie weet wat voor gekkigheid ze met hem hadden uitgehaald...

Een raadseltje tussendoor. Wat betekent

Muddy Waters	:	Elmore James	=
Johan Cruyff	:	Piet Keizer	=
Paul McCartney	:	John Lennon	=
Romario	:	Vanenburg	=
Mick Jagger	:	Keith Richards	=
Muddy Waters	:	Elmore James	?

Nummer 7. Elmore James
Dust My Broom

Dit is voor mij de definitieve versie van Het Nummer. Dit was ook het eerste nummer op het Bluesbandje van vriend Rob uit Emmen. De Intro komt er magistraal uit, als een Clarion, zoals een criticus schreef, de opname is ook helderder, sprankelender dan die uit 1951. Deze versie is opgenomen in november 1959 in Chicago, en zo hoort het ook. Hier heeft James definitief afstand genomen van zijn artistieke vader Johnson. Het verscheen op het Fire label, na zijn tweede hartaanval en een lange rustpauze die hij jagend en vissend had doorgebracht in Jackson, Mississippi. Maar hij werd overgehaald om in Chicago een aantal optredens te verzorgen en meteen de opnamestudio in gesleept. Tijdens deze sessie, met zijn oude maatje J.T. Brown op de tenorsax, Johnny Jones op de piano, Sam Myers op drums, een naamloze op sax en Homesick James op gitaar, werd ook *The Sky is Crying* opgenomen. Voeg dit nummer bij *Dust My Broom* en je hebt de kortste samenvatting van het complete werk van Elmore James en van de Chicago Blues. Homesick James was een Bluesknakker op zichzelf, die *Dust My Broom* ook opnam op zijn elpee *Homesick Sweet Homesick James*. Hij speelde lange tijd met Elmo, van wie hij een neef zou zijn, en had in de thirties al een band genaamd "The Dusters". Echt familie dus! Elmo overleed in 1963 in zijn huis.

The Broomdusters

Nummer 8. Elmore James
Dust My Broom

Nog een keer onze anti-held met hetzelfde nummer, maar nu in de zogenaamde hysterische versie van 21 februari 1963, een paar maanden voor zijn dood. Hij maakte de opnamen in New York City met ene Johnny Walker schitterend op de piano en twee naamlozen op bas en drums. Hij had er zin in en nam "live" zijn repertoire nog eens even door, wat resulteerde in een aantal prachtige opnamen, waaronder een nieuwe versie van zijn oude hit *It Hurts Me Too*, dat notabene in 1965, 2 jaar na zijn dood nog een R & B-hit werd. Een prachtige zwanenzang.

Nummer 9. Howlin' Wolf

Dust My Broom

De Wolf behoeft geen nadere introductie: wie Little Red Rooster van de Stones kent, kent hem ook. Chester Burnett stopte nogal veel howls in zijn muziek. Zo ook hier, in 1967, op Chess, wel een beetje irritant, die gimmick van dat wolvengehuil.

Nummer 10. Taj Mahal

Dust My Broom

Een mooie authentieke versie van Het Nummer, Intro als bekend. Komt echt over als een reworking van Robert Johnson. Ik weet niet zeker uit welk jaar dit komt, dat vermelden de liner notes niet. Ik gok op '66, maar het kan ook '72 of '73 zijn, toen hij twee elpees maakte, waarop hij slechts af en toe begeleid wordt. Hij schrijft ook weer naar China en noemt ook weer Ethiopië.

Nummer 11. Canned Heat

Dust My Broom

Middenin de Witte Bluesrevival de dikzakken van Going Up The Country uit 1967. Echte blanke Bluesboys, redelijk authentiek, beetje dun. Ook naar China. Dat hielp niet voor de dikste, ook dood.

Nummer 12. Taj Mahal

Dust My Broom

Uit 1968, heel wat steviger nu weer Taj Mahal met band, waarin o.a. Jesse Ed Davis (ja, ook dood) en als gast Ry Cooder, de belichaming van de bottleneckgitaar van de rockmuziek. Klinkt heerlijk boogieachtig, tekstueel nu opeens de korte versie van onze Elmo.

Nummer 13. Fleetwood Mac

Dust My Broom

En hier is Fleetwood Mac, uit 1968, een goed jaar voor Het Nummer. Hun Doctor Brown had eigenlijk de hele boel in gang gezet en ik had via Niek en Rob en de langspeelplaatwinkel in de Steentilstraat hun versie van Dust My Broom en nog enkele variaties gevonden: Coming Home en I Believe My Time Ain't Long (Dust My Broom), de laatste met notabene Spencer als componist vermeld! Maar toen ik de eigenlijk vrij saaie biografie van Mick Fleetwood las leek deze credit eigenlijk wel op zijn plaats: het zangertje en slidegitaristje Jeremy Spencer

kwam in de bluesperiode bij de Mac toen die Peter Green al in zijn gelederen had. Het kleine krullebolletje bleek de reïncarnatie van Elmore James te zijn! En de Mac werden de enige echte witte erfgenamen van de tweede man van Chicago. Het hoogtepunt kwam in 1969 toen de Mac in Chicago, in de Chess-studio's met oude Bluesknakkers als Eddie Boyd een elpee opnamen, *Blues Jam at Chess*. Spencertje viel zo'n beetje flauw toen bleek dat ook J.T. Brown meedeed. Dat was immers de saxofonist van de originele Broomdusters, die met Elmo zelf zoveel prachtige nummers hadden opgenomen! En zoals Elmore James vroeg overleed aan zijn slechte hart, zo verdween Jeremy Spencer al snel in de schoot van de Jesus People, die hem volgens de legende letterlijk van de straat pikten in L.A. Af en toe wordt de kleine Elmore Spencer of Jeremy James gesignaleerd in een uithoek van de aardkloot binnen een obscure sekte. Zou hij De Riff nog wel eens spelen? Heerlijke uitvoering, die Elmo op de voet volgt.

Nummer 14. Ike & Tina Turner
Dust My Broom

Ike was niet alleen muzikant, maar ook talentscout voor Joe Bihari in de Mississippi Delta, waar hij o.a. de Wolf contracteerde. Hij speelde piano op enkele sessies met Elmore in 1952 voor het Modern-Flairlabel! Een oude knakker dus al, voordat hij Tina tegenkwam. In 1969 namen ze deze versie op, die wel erg op tijd uitfadet, of hoe schrijf je dat? Feet? Feedt? Nou ja, het is leuk om onze Tina te horen met Het Nummer. Niet naar China dit keer.

Nummer 15. ZZ Top
Dust My Broom

Een sprong helemaal naar het eind van de jaren zeventig, tien jaar later, in 1979: ja, ja, ZZ Top kent zijn roots ook! Een mooi voorbeeld van in de jaren negentig al weer als vrij rustig ervaren bluesrockmuziek. Het stampst heerlijk en de baardapen doen goed hun best. Een mooie afsluiting van kant A, met versies van *Dust My Broom*.

Op de volgende uitvoeringen kon ik tot nu toe geen beslag leggen:

Arthur Crudup, uit 1949, Homesick James, Eddie Boyd and his Blues Band, Earl Hooker (*Improvisations on Dust My Broom*) op de elpee *There's a fungus among us*, Hound Dog Taylor op de elpee *Beware of the Dog*, Johnny Shines op de elpee *Atlantic Blue Chicago*, Luther Allison op de elpee *Power Wire Blue*, George Thorogood, Rondo's Blues de Luxe op de cd *Cross-eyed Cat* uit 1991, Walter Trout op de cd *Live* uit 1992, Blues Projekt (Nederlands) op de cd *Blues Projekt* uit 1992, en de 20.347 andere uitvoeringen.....

7. Kant B: De Variaties

Nummer 1. Boyd Gilmore

All In My Dreams

Raadsels, raadsels! Dit is het nummer waar collega Renze mee kwam aanzetten: het is Het Nummer, met een andere tekst en titel, het is De Intro, en het is hysterisch, een vooruitwijzing naar de derde versie die Elmo opnam in 1963. Dit nummer dateert volgens de liner notes van 1951. Volgens de Blues Who's Who dateren de eerste platensessies van Gilmore echter van 1952. De Intro en de Uittro zouden overgedubd zijn van het nummer Please Find My Baby van... ja hoor! Elmore James. Het raadselachtige is alleen dat Elmore dat nummer pas in januari 1952 heeft opgenomen! Ra, ra, hoe kan dat? Of de datering van All in My Dreams klopt niet, of die van Please Find My Baby klopt niet. En wie speelt piano op All in My Dreams? Ike Turner. En wie speelt piano op Please Find My baby? Ike Turner! En wat is het label waarvoor beide nummers zijn opgenomen, mister Swingmaster? Juist! Modern. Als beide nummer nu ook nog in dezelfde plaats zijn opgenomen, dan zijn we thuis. Dan heeft Elmo anoniem op All in My Dreams meegespeeld.

Maar helaas, de bronnen geven Memphis voor Gilmore en Jackson voor James. En het is helaas niet Jackson, Tennessee, dat in de buurt van Memphis ligt, maar Jackson, Mississippi, in de Delta. Maar het is een mooi verhaal. Volgens mij is niet de Uittro van Elmo: de Intro wel, en vlak voor de laatste strofe is zijn scheurende gitaarstijl duidelijk herkenbaar, maar in de Uittro hoor je duidelijk de pickin'-stijl van Gilmore en dat is niet des Elmo's. Maar een prachtige versie.

Nummer 2. Fleetwood Mac

Doctor Brown

Dit is het bewuste nummer waarmee eigenlijk alles begon: zelfde Nummer, zelfde Riffje, maar wel een heel andere tekst over een dokter die wel een heel bijzondere therapie heeft om de buurvrouwen beter te maken. Dateert van 1969 van de elpee Mr. Wonderful, waarop ook Dust My Broom en Coming Home (Kant B, nummer 4 van dit bandje) staan. Driemaal hetzelfde nummer! Het is niet zo, maar ze hadden ook 1 keer de begeleiding kunnen opnemen en dan drie keer een andere tekst kunnen inzingen... Vreemd is de opgegeven componist: Brown. Wie zou dat nou kunnen zijn? Geen Brown in de Mac te bekennen. Bluesbrothers met de naam Brown komen niet in aanmerking. Geintje van zoon Jeremy Spencer om J.T. Brown, de vaste saxofonist van James, te eren?

*Nummer 3. Elmore James
Coming Home*

Ook Elmore natuurlijk met enkele van zijn talloze variaties, gevolgd door die variaties van anderen. Deze dateert van Chicago, 1957, met de Broomdusters, in een iets andere opstelling, maar natuurlijk wel Homesick James en de oude getrouwe J.T. Brown.

*Nummer 4. Fleetwood Mac
Coming Home*

Hetzelfde nummer, nu van de erfgenamen. Noot voor noot gekopieerd, zo leer je het.

*Nummer 5. Fleetwood Mac
I Believe My Time Ain't
Long*

Ter afsluiting van de Fleetwood Mac-cyclus dit zeer verrassende nummer. Dit is het nummer waarvoor Jeremy Spencer de credits kreeg, maar het is natuurlijk gewoon Dust My Broom. Oh, wat zou het mooi geweest zijn als Elmore James een paar jaar langer had geleefd, dan had de Fleetwood Mac zich ongetwijfeld over hem ontfermd, zoals veel witte Bluesboys met oude Bluesknakkers deden. Spencer en James hadden dan samen loos kunnen gaan!

Jeremy Spencer, de zoon

*Nummer 6. Elmore James
Canton Mississippi Breakdown*

Als inleiding op enige instrumentale versies voor de variatie, nou ja variatie, een vocaallose James. Van de elpee Let's Cut it! voor het Flairlabel, 1955/6?

*Nummer 7. Clapton, Page, Beck
Tribute to Elmore*

Drie blanke gitaarbeulen op hun compleet instrumentale Guitar Boogie uit 1972. Van collega Rob. Gestoken in een belachelijke hoes, maar zeer obscuur.

Nummer 8. Roy Buchanan
Tribute to Elmore James

Om het instrumentale setje af te sluiten uit 1973 nog een Tribute.

Nummer 9. Elmore James
Dust My Blues

Daar is ie weer, nu met Het Nummer als voorzet voor de volgende twee Witte Bluesgrootheden. Dust My Blues varieert in tekst eigenlijk alleen in de eerste 2 strofen. Opgenomen voor Modern-Flair in nota bene New Orleans in 1955.

Nummer 10. John Mayall
Dust My Blues

En hier is dan eindelijk maar toch John Mayall met zijn versie van Dust My Broom, van zijn tweede elpee A Hard Road uit 1967 met Peter Green in zijn gelederen, die vlak daarna zou overstappen naar Fleetwood Mac, met alle gevolgen van dien.

Nummer 11. Cuby and the Blizzards
Dust My Blues

De Nederlandse versie van de Bluesboys uit Grollo. Dit is een opname uit 1968 waar ze samen met Alexis Korner, de Vader van de Europese Witte Blues, op het Pop- en Jazzfestival in Düsseldorf speelden. C + B is natuurlijk de Bluesband van Nederland en het is aardig om te zien dat Muskees carrière overeenkomsten vertoont met die van de Chicago-Bluesboys: hij speelt nog steeds de Blues, en niets dan de Blues, in stad en land met wisselende begeleiders en wisselend succes, maar hij gaat door! Zullen we Drenthe maar De Delta van Nederland noemen?

Nummer 12. Elmore James
Early One Morning

Eén van de bekendste en vaakst gecoverde variaties op Dust My Broom. Opgenomen in New York City in 1960, zonder J.T., maar wel met neefje Homesick.

*Nummer 13. Rod Stewart
Highgate Shuffle*

Dit is het eerder genoemde nummer dat Rod The Mod op zijn Unplugged-concert in het voorjaar van 1993 speelde, met Ron Wood dit keer als de man die De Intro verzorgt. De eerste helft van het nummer is gelijk aan Early One Morning, halverwege gaat het over in een ander nummer, waarvoor misschien No Love in My Heart van Elmore (Flair) model stond. Ook een bekend thema. Beide thema's zijn zo bekend dat bij de credits van dit nummer staat: Public Domain. Dat is wel het mooiste compliment dat je als artiest kunt krijgen! Goed zo, Elmo! Overigens een prachtig stukje slidegitaar van Wood.

Tot slot een samenvatting van het oeuvre van Elmore James, en van de Chicago Blues:

*Nummer 14. Elmore James
The Sky is Crying*

De standaard voor de Slow Blues. Opgenomen in november 1959 in Chicago, met Brown en Homesick James. Het stramien is uiterst herkenbaar. En toch vind je De Riff weer terug!

Elmore James

*Nummer 15. Elmore James
Dust My Broom*

Reprise van Kant A, nummer 7, de ultieme versie. Een waardige afsluiting!

Dust My Broom : Het Bandje

Kant A: Dust My Broom

1. Kokomo Arnold
Sagefield Woman Blues
2. Blind Boy Fuller
Homesick and Lonesome
Blues
3. Robert Johnson
I Believe I'll Dust My Broom
4. Robert Jr. Lockwood
Dust My Broom
5. Robert Jr. Lockwood
Dust My Broom
6. Elmore James
Dust My Broom (Believe My
Time Ain't Long)
7. Elmore James
Dust My Broom
8. Elmore James
Dust My Broom
9. Howlin' Wolf
Dust My Broom
10. Taj Mahal
Dust My Broom
11. Canned Heat
Dust My Broom
12. Taj Mahal
Dust My Broom
13. Fleetwood Mac
Dust My Broom
14. Ike & Tina Turner
Dust My Broom
15. ZZ Top
Dust My Broom

Kant B: De Variaties

1. Boyd Gilmore
All In My Dreams
 2. Fleetwood Mac
Doctor Brown
 3. Elmore James
Coming Home
 4. Fleetwood Mac
Coming Home
 5. Fleetwood Mac
I Believe My Time Ain't Long
 6. Elmore James
Canton Mississippi Breakdown
 7. Clapton, Page, Beck
Tribute to Elmore
 8. Roy Buchanan
Tribute to Elmore James
 9. Elmore James
Dust My Blues
 10. John Mayall
Dust My Blues
 11. Cuby and the Blizzards
Dust My Blues
 12. Elmore James
Early One Morning
 13. Rod Stewart
Highgate Shuffle
Ultrakorte samenvatting van Elmore
James en de Chicago Blues:
 14. Elmore James
The Sky is Crying
 15. Elmore James
Dust My Broom
-